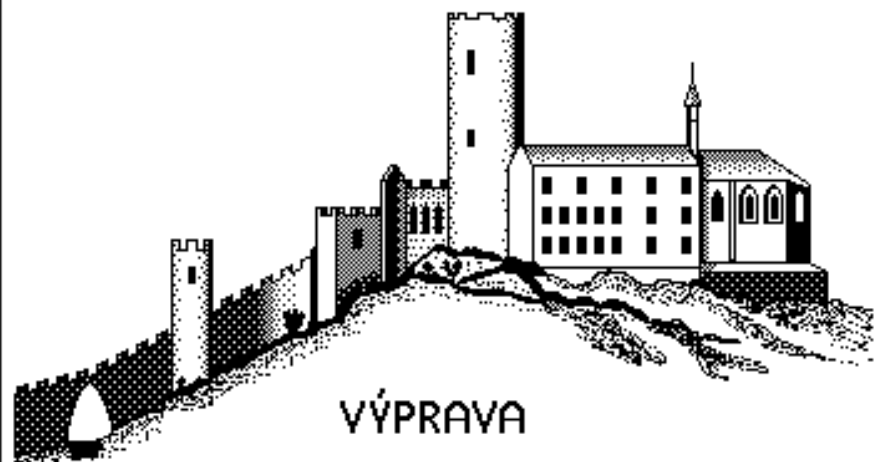

*NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL*

1

ROČNÍK VII. 1993

LEDEN

VÝPRAVA
ZA KUNHUTOU

NAJDETE V TOMTO ČÍSLE

Vážení čtenáři	2
Novoroční projev redakce	
Informační servis	3
Informace o tom, co se stalo a co se stane, dů- ležitá upozornění	
Schránka Nouzovského Žurnálu	4
Vaše příspěvky v naší schránce	
Výprava za Kunhutou	6
Výprava na Bezděz	
Živelné pohromy (2)	10
Pokračování seriálu, tentokrát o velké vodě	
Alvarez	11
Co se za tím skrývá	
Slavné výroky	12
Nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

PŘIPRAVUJEME DO DALŠÍCH ČÍSEL

- hledání ztraceného archívu
- jak se natáčel poslední film na táboře 1992
- pokračování seriálu Živelné pohromy
- nová odhalení v případě Široko 1984
- slavné výroky
- a spousta dalších zajímavostí

Nouzovský Žurnál č. 1, rok 1993, 7. ročník
Toto číslo vyšlo 8. 1. 1993 v Kolíně

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Zřejmě jste překvapeni (doufejme příjemně), že první číslo nového ročníku Nouzovského Žurnálu máte v ruce již v lednu. Už nová obálka napovídá, že letos dochází k podstatným změnám.

Začneme změnou na první pohled nepříjemnou. Nouzovský Žurnál zhubnul na 12 stránek. Jedná se však o minimální počet, pokud bude dostatek příspěvků, bude stránek více.

Tím se dostáváme k další a nejpodstatnější změně. Nouzovský Žurnál bude vycházet každý měsíc! Když si tedy porovnáte počet stránek v loňském Žurnálu (24), který vycházel čtvrtletně, s počtem stránek nového měsíčního Žurnálu (12), dojdete snadno k závěru, že počet stránek Žurnálu za čtvrt roku se zvýší z 24 na 36!

To, že se Nouzovský Žurnál stává měsíčníkem, umožňuje reagovat na aktuální události, upozorňovat na akce, které se připravují, a tak dále. Doufáme, že všechny změny povedou k větší spokojenosti vás, čtenářů.

Přejeme tedy vám i nám do nového roku hodně zdarů a štěstí a těšíme se i na vaši aktivní spolupráci.

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav do prázdnin:
 - leden - 30. 1.
 - únor - 13. 2.
 - březen - 6. 3., 20. 3.
 - duben - 3. 4., 17. 4.
 - květen - 1. 5., 15. 5., 29. 5.
 - červen - 12. 6., 26. 6.

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

Děkujeme za příspěvky do naší schránky. Pište dále, těšíme se na vaše postřehy a připomínky, které se mohou týkat i letošního tábora.

Během loňského podzimu se nám tu sešlo více příspěvků. Jde především o různé „bonzy“. Ten první ovšem je nepodepsaný a anonymní pomluvy neotiskujeme. Tento příspěvek hrubě napadá jednoho našeho nejmenovaného kamaráda a jeho autor se podepsal pouze heslem Dělnická pěst. Jako by na nás dýchl duch staré doby. Ale až Starosta zjistí, kdo to psal, tak si to s ním vyřídí.

Zde jsou ostatní příspěvky:

BONZ

Ondra (Herouš) chodí k Maximovi

neznámý dopisovatel

(Tom & Ještěr)

Volný den 27. 10. 92

Ála: To je ten Bububuldok.

Ostatní: ???

Ála: P P P P P l a y b o y .

Kráva dělá bù, koza mé, králík plejboj.

Vtip od Ještěra:

Utečou dva vězni z věznice a nasednou na motorku. Jeden říká:

„P P P P P ...“

„Já vím, policajti,“ na to druhej.

„P P P P P ...“

„Já vím, policajti.“

„P P P P P Počkej, ten vozejk nemá dno!“

Pikovice 92

Někdo: Ještěre, hořej ti boty.

Ještěr: To jste mně to nemohli říct dřív?!

Oregonský srub

Jaruška s Cvočkem ležej na půdičce v srubu a Cvoček Jarušku lechtá.

Jaruška: Von mě píchá!

Ostatní: (smích)

Bonz T&J

Ještěrka zhasíná v klubovnách světlo!

Jaruška a Heroin vrážejí do Stopařek při hře na babu.

Pozor!

Vyhlašujeme velkou celoroční soutěž!

Celoroční soutěž !

Vzpomínky na tábor

Pište o svých zážitcích z tábora.

Tři nejlepší budou koncem roku 1993 odměněni.

Podepsané příspěvky házejte do schránky Nouzovského Žurnálu.

(Zúčastnit se může každý člen oddílu, i bývalý, bez ohledu na věk.)

VÝPRAVA ZA KUNHUTOU

V sobotu 14. listopadu 1992 pořádal výpravu Marian. Ten už se delší dobu chystal uskutečnit výpravu na Bezděz, a tak zvolil tento termín. Počasí se v posledních dnech tvářilo všelijak, jen ne přívětivě. Těsně před výpravou došlo navíc k citelnému ochlazení, což na druhou stranu zase slibovalo, že nebude pršet, ale rovnou sněžit.

Sraz byl v 6.40 na nádraží. Jak už to v tuto časnou hodinu bývá, najdou se opozdilci. Tentokrát mezi ně patřil Šed'a, který nezvládl časově ranní přípravu a byl nucen si vzít na cestu na nádraží kolo, které pak zamknul na služebním parkovišti u nádraží. Poslední však nebyl. Za ním se přihnali ještě Kuba a Slon, který byl po maturitním večírku ještě celý prepitý a prejšáný.

Vlak stejně odjel se zpožděním 10 minut, takže se nic nedělo. Ve čtyřech kupé, která Průzkumníci obsadili, bylo rušno. To ovšem nebránilo Helče, aby si cestou nezdržímala. Výprava za Kunhutou začala.

Kdo to vlastně byla Kunhuta? Manželka českého krále Přemysla Otakara II. (mimo jiné i zakladatele královského města Kolína) a matka budoucího krále Václava II. V okamžiku smrti Přemysla Otakara II. v bitvě na Moravském poli roku 1278 je Václavovi teprve 7 let. Jeho poručíkem se podle dřívější dohody stává jeho příbuzný Ota Braniborský. Byla to smutná doba Braniborů v Čechách. A roku 1279 dokonce Ota zavřel královnu Kunhutu s malým Václavem na Bezdězu. Kunhuta odtud po půl roce utekla a Václava Ota později odvezl do ciziny.

Ale zpět z dějepisu do současnosti. Vlak zastavil v Mladé Boleslavi.

„Hele, řízky,“ řekl Marian při pohledu z okna.

„A jo,“ dělal Sysel chytrého a tvářil se, že ví, o co jde. Dlouho mu to však nevydrželo. „A kde?“

„Tamhle na vagónu,“ ukázal Marian.

„Co to je?“ podivil se Sysel, když viděl vagón s řepou. „Já znám řízky akorát k jídlu.“

Pak si Marian Cipíska a Sysla vyzkoušel ze zeměpisu. Zeptal se jich, která řeka protéká Mladou Boleslaví. Moc slavně to nedopadlo. Začaly u Vltavy a Ohře a skončily u Labe. Na Jizeru nepřišly.

To už vlak zase jel. Helča kouká z okna na rozestavěný most přes Jizeru u Debře a vzpomíná, jak se v zimě Čert s wartburgem netrefil

na starý most. Na dlažebních kostkách byla námraza a na most se vjíždělo pravoúhloú levou zatáčkou. Přestože Čert zapnul levý blinkr, wartburg odmítl zatočit a Čert ho pak už raději nepřemlouval a skončil ve vedlejší ulici, která našťěstí pokračovala ze zatáčky rovně. Nutno dodat, že nebyl sám. Přímo před ním přistál ve stejných místech jeden favorit.

Následovalo nádraží v Bakově nad Jizerou, které zase v mnohých probudilo vzpomínky na Starostovo předčasné vystoupení z vlaku.

Vystoupili v Bělé pod Bezdězem a počkali si na osobní vlak, který je odvezl na zastávku Bělá pod Bezdězem město. To už bylo jasné, že narozdíl od Kolína zde paní Zima nezahálí. V lese byla vrstva sněhu 5 - 10 cm. První sněhová bitva se rozpoutala už na nádraží v Bělé a teď na zastávce hned pokračovala. Málem to odnesl vlakvedoucí, vykukující z posledního vagónu vlaku v marné snaze prohlédnout skrz unikající páru, jestli může dát pokyn k odjezdu vlaku.

V údolí pod zastávkou bylo rozcestí turistických cest.

„Jdeme po zelené,“ prohlásil Marian a určil směr.

Poslušni Marianovy autority se všichni vydali určeným směrem po široké lesní cestě. Po půl kilometru se to Šéd'ovi nezdálo.

„To je přece nesmysl, vždyť se vracíme podél kolejí zpátky do Bělé,“ řekl a vytáhl mapu.

I Helča po pohledu na mapu souhlasila, že na tom něco bude. Navíc nikde neviděli žádnou turistickou značku. Počkali tedy na Mariana.

„Mariane, kam vlastně jdeme?“ zeptal se Šéd'a.

„No přece po zelený,“ odpověděl Marian.

„Já jsem tady ještě žádnou značku neviděl,“ odporoval Šéd'a.

„Já taky ne,“ přidala se Helča.

„Ale ta cedule ukazovala sem, tak tady musí někde značka bejt a hotovo,“ ukončil Marian diskusi a pokračoval v cestě.

„Tak to já si tady počkám,“ prohlásil Šéd'a klidně.

Marian po sto metrech zjistil, že jde sám a že tu skutečně žádná značka není, a odhodlal se k návratu. Když se vrátili k ukazatelům, hned viděli první zelenou značku na stezce vedoucí pod železniční trať.

„Tak tu jsem přehlíd,“ konstatoval Marian.

Vydali se znovu na cestu, tentokrát už správným směrem. Sněhové přestřelky neustávaly, občas se i někdo sněhu najedl (samozřejmě, že ne dobrovolně). Tak došli ke studánce, kde se přestřelka přiosťřila. Jirka dostal zásah přímo doprostřed čela a jen nechápavě zíral, jak

k tomu přišel. Pak se střelba uklidnila a bojovníci se začali shánět po svačině. Helča se nechala slyšet, že má jogurt. Řekla to především Šéd'ovi, protože věděla, že ho nejí. Ale jinak je to kamarádka.

Další cesta vedla dále lesem, sněhu bylo dost a sněhové koule jen lítaly. Vděčným objektem pro ostřelovače se stal Marian, který byl díky své vysoké postavě snadným terčem. Labužníci si dokonce vybírali místo, kam se trefí. Jedno místo však odolávalo, bambule Mariana kulicha.

„Mariane,“ diví se Slon, „pořád je na tobě jedno místo, kam se nemůžu trefit.“

„To odráží svatozář,“ prohlásil Marian sebejistě a Helča se mohla rozsypat smíchy.

Další zastávkou bylo Valdštejsko. Kdysi centrum panského lovu, dnes už jen zbytky sestávající z pahorku, kde stávala besídka, několika stromů z osmi alejí pravidelně rozmístěných kolem pahorku a dvě stavení pocházející z bývalých loveckých pavilónů.

Po další cestě lesem se na kopci objevil hrad Bezděz.

„Ste se zbláznili, ne? Taková vejška,“ remcá Kuba.

Počasí se zkazilo, drobně prší a začíná padat mlha. Průzkumníci stoupají po silnici pod Bezděz. S přibývajícím nadmořskou výškou se déšť postupně mění v sníh.

„Já nikam nejdu!“ zkouší Slon rozpoutat rebelii, ale neuspěl.

Cesta na Bezděz už byla zcela zimní. Z nebe se sypal sníh, který už vůbec nebyl mokrý, takže výborně držel pohromadě. Když jste vyhodili na střechu domu sněhovou kuličku, skutálela se zpátky velká koule použitelná pro stavbu sněhuláka. Pokud jste sníh nezmáčkli v ruce, vůbec jste se neumáčeli.

Na kamenných schodech a na dřevěné lávce pod hradem to však šeredně klouzalo a už předem měli někteří obavu ze zpáteční cesty. Vyhrabali se až k hradní bráně, která byla pochopitelně zamčená. Kromě toho, že bylo po sezóně, hrad byl navíc v rekonstrukci.

To už Slon vyzkoumal, že nahoru k bráně vede nákladní lanovka a že u ní někdo je. Za chvíli mohli všichni zaslechnout, jak smlouvá:

„Nešlo by to, šéfe?“

„Jednak nejsem šéf a jednak by to nešlo,“ odmítá dotázaný svoz lanovkou.

Ale do hradu nás nakonec vzal s tím, že to nesmíme nikde vykládat, aby neměl průšvih. Podal nám dokonce odborný historický výklad a provedl nás po hradě, bohužel jen tam, kam měl klíče. Neměl je od

kaple a od věže.

Zpáteční sestup byl opravdu náročný. Na kamenech to nepříjemně klouzalo. Helča zariskovala a šla po zbytku zídky. To se jí ovšem nevyplatilo. Smekla se jí noha a ona spadla po zádech na kamenné schodiště. Stihla jen zvednout hlavu, aby se do ní neuhodila. Naštěstí se jí nic nestalo. Kdyby však spadla na druhou stranu, kde byla prudká stráž, kdo ví. Snad by jí zachránila sněhová peřina.

Cipískovi leknutím vypadl kulich z kapsy a zůstal ležet vedle cesty u místa Helčina pádu. Všiml si ho až Kuba a Šed'a, který byl nejbliž, ho vzal s sebou a Cipískovi vrátil.

Průzkumníci sestoupili bez dalších problémů do podhradí a pokračovali dále do vesnice Okna, kde se mimo jiné nacházela také železniční stanice.

Když sem dorazili, usadili se v čekárně a dali se do konzumace posledních zbytků jídla. Helča se vnořila do batohu a její neblahé tušení se proměnilo v jistotu. Při pádu naznak si rozlehla jogurt a teď měla párky s jogurtem. Ještě, že ji doma napadlo dát si jídlo do igelitového pytlíku. Aspoň nemusela batoh prát. Kombinace to však byla zajímavá.

Marian a Slon zatím zjišťovali stav místního pohostinství, jestli by nebyl aspoň teplý čaj, a s překvapením se dozvěděli, že zdejší hospoda byla před krátkou dobou vykradena tak, že hostinský teď ani nemá za co koupit zboží.

V půl šesté přijel vlak a Průzkumníci opět obsadili čtyři kupé. Malí kluci byli tak rozdovádění, že je musel Marian několikrát uklidňovat a stejně to nestačilo.

V Mladé Boleslavi si opět vyzkoušel Cipíska a Sysla.

„Která řeka protéká Mladou Boleslaví?“

Cipísek nezaváhal:

„Cidlina!“

Kdepak, je to marné.

V Nymburce přestoupili na vlak do Hradce Králové a čekal je ještě další přestup ve Velkém Oseku. Marian se nemohl dočkat a málem půlku oddílu, která byla v jedné polovině vagónu, vyhnal z vlaku už v Libici nad Cidlinou, zatímco druhá část oddílu v druhé polovině vagónu se na to nechápavě koukala. Marian naštěstí včas zjistil svůj omyl. Nebyla by to bývala taková tragédie, další vlak jel za půl hodiny. Takhle ovšem bylo všechno v pořádku a všichni v půl sedmé dorazili do Kolína.

ŽIVELNÉ POHROMY (2)

3. Ještě jednou voda

V minulé kapitole jsme zvládli hned několik živlů najednou, ale vraťme se ještě k vodě. Přesto, že roku 1980 přšelo celý tábor, hladina potoka se držela v rozumných mezích. Naproti tomu roku 1982 stačila jedna jediná bouřka. Po asi dvouhodinové průtrži mračen jsme s překvapením konstatovali, že voda v potoce stoupla tolik, že odnesla lávku. Ta se zarazila až kousek za ostrovem. Pečecký tábor, který leží přímo na potoce, byl částečně vyplaven. Navíc, kde se vzala, tu se vzala, náhle přišla velká voda z pole nad valy a úplně vyplavila úvozovou cestu za kuchyní. Dříví a dokonce i padesátilitrové konve s vodou jsme hledali po celé louce. Bylo opravdu neuvěřitelné, co voda dokázala za tak krátkou dobu. Následovala akce lávka. Dobrovolně se k vylovení lávky přihlásil Mártý. Nechal si uvázat pod rameny provaz a odhodlaně vstoupil do proudu, zatímco ho ostatní jistili provazem. Tam s překvapením zjistil, že voda mu stoupla až k ramenům, a pak už se jen zmítal v proudu, který mu podrazil nohy. Nakonec se podařilo lávku vytáhnout a dostat ji zpět na své místo. To už voda pomalu opadávala a za dva dny se potok tvářil stejně mírumilovně jako dřív.

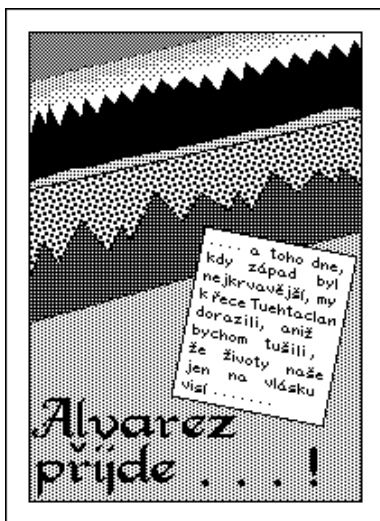
I velká voda může být užitečná. Ať se vydovádějí, řekl si velký šéf Láďa a hned druhý den zorganizoval dopravu nařezaného dříví do tábora po potoce. Nařezaná polínka se plavila z Mordové rokle až k lávce. Podél potoka se rozestavěli táborníci s bidly, aby usměrňovali zbloudilá polena. U lávky byli chytači, kteří chytali polínka a nakládali je na káru a vozili do tábora. Jistě si spočítáte, že tato krkolomná trasa nebyla moc výhodná, ale aspoň byla zábava. Na všechno dohlížel ostřížím zrakem Láďa. Hlavně na to, jestli někdo svoje povinnosti bidlaře nepřehání. Doda to na břehu nebavilo, a tak vlezl do potoka. Když šel okolo Láďa poprvé, varoval Doda, že jestli si namočí trenýrky, jde do tábora. To bylo samozřejmě totéž, jako kdyby řekl Dodo, prosím tě, namoč se. Stalo se, a tak při další obchůzce velkého šéfa Dodo okamžitě putoval do tábora. Za čtvrt hodiny byl zpátky v suchých trenýrkách. Ty však dlouho suché nevydržely. Netrvalo dlouho a Láďa hnal Doda do tábora znovu, tentokrát natrvalo. Výsledek plavení dříví byl celkem dobrý, uplavalo asi jen 10 polínek, žádný bidlař ani chytač, nikdo se neutopil, takže vládla všeobecná spokojenost.

(Pokračování příště)

ALVAREZ

Kdo z vás to ještě neví, na vánoční besídce dostalo 12 nejlepších z vás kartičku, kterou otiskujeme. Je na ní napsáno mimo jiné ALVAREZ PŘIJE...! Kdo to je Alvarez, nebo byl? Jak napovídá zadní strana obálky tohoto čísla, byl. Než se však budeme moct vydat po jeho stopách, uplyne ještě hodně času.

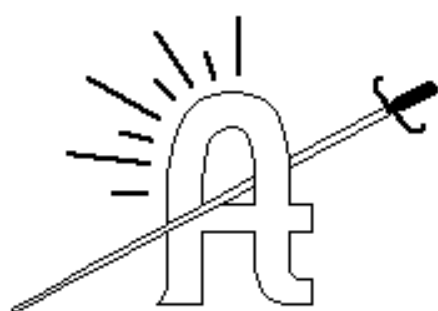
Buďte tedy ve střehu. Po stopách Alvarezových se mohou vydat jen ti nejlepší, protože Alvarez potřebuje jen statečné a silné!

SLAVNÉ VÝROKY

podzim 1992

- Tom sestře: Jano, puč mi moje peníze.
- Sysel: Já neumím zeměpis, já si například myslím, že Bratislava je na Slovensku.
- Starosta před nástupem do svého nového zaměstnání u policie: Počkejte, až já vyjdu v pondělí do ulic!
- Helena: Viděla jsem Holcmoše, jak maká do jídelny. Byl děsně produktivní a všechny děti cestou ušlapal.
- Marian: A co vy? No na vás koukám!
- Lenka V.: Aha, já nevěděla, kam koukáš. Já totiž nevidím.
- Dáša: Lenka nosí brejle, když jde střílet.
- Lenka V.: Já jsem měla dneska brejle celou dobu ve škole, a pak jsem si je sundala, protože mě bolely uši.
- Helena: Jaruško, nechceš lístky na koncert? Bude tam Nohavica, Neruda,...
- Jaruška: Kdo?
- Helena: Teda, Nedvěd...

ALVAREZ

potřebuje jen statečné a silné !